



Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев2 1513/07
11.12.2007. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Јасминке Станојевић, Весне Поповић, Мирјане Грубић и Љиљане Ивковић-Јовановић, чланова већа, у правној ствари тужиље АА, чији је пуномоћник АБ, адвокат, против туженог "ББ", чији је пуномоћник БА, адвокат, ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији тужиље, изјављеној против пресуде Окружног суда у Нишу Гж.1.бр.491/07 од 28.06.2007. године, у седници одржаној 11.12.2007. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиље изјављена против пресуде Окружног суда у Нишу Гж.1.бр.491/07 од 28.06.2007. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Општинског суда у Нишу П.1.бр.1214/06 од 07.03.2007. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужиља тражила да се поништи као незаконито решење директора туженог од 30.07.2005. године, којим је тужиљи отказан уговор о раду, као и захтев да суд обавезе туженог да је врати на рад са свим правима из рада и по основу рада, почев од дана престанка радног односа, док је ставом другим изреке обавезана тужиља да туженом накнади трошкове парничног поступка од 36.000,00 динара.

Пресудом Окружног суда у Нишу Гж.1.бр.491/07 од 28.06.2007. године, жалба тужиље је одбијена као неоснована, а првостепена пресуда потврђена.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, тужиља је благовремено изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао побијану пресуду у смислу чл.399. Закона о парничном поступку ("Сл.гласник РС" бр.125/04) и нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда из чл.361. став 2. тач.9. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ни битна повреда из тач.12. истог става, на коју се у ревизији указује, јер побијана пресуда садржи разлоге о свим одлучним чињеницама сагласно утврђеном чињеничном стању и изведеним доказима.

Према чињеничном стању на коме је заснована побијана одлука, тужиља је била у радном односу код туженог, на неодређено време. Дана 31.08.2003. године, у присуству директора туженог, потписала је изјаву о престанку радног односа, а после тога није долазила на посао нити извршавала било какве радне обавезе код туженог. Побијано решење о отказу уговора о раду, на захтев тужиље, донето је тек 30.07.2005. године, а надлежном Фонду за обавезно социјално осигурање уплаћени су доприноси за тужиљу до доношења побијаног решења.

Правилно су нижестепени судови применили материјално право, када су на основу овако утврђеног чињеничног стања одбили тужбени захтев као неоснован, налазећи да је решење од 30.07.2005. године, о престанку радног односа тужиљи на њен захтев, донето у законитом поступку.

Наиме, запослени има право да послодавцу откаже уговор о раду, у писменом облику, најмање 15 дана пре дана који је навео као дан престанка радног односа, према одредби чл.100. став 1. и 2. Закона о раду ("Сл.гласник РС" бр.70/01 и 73/01), који је био на снази у време када је тужиља поднела туженом писмени захтев за отказ уговора о раду (31.08.2003. године). На исти начин, право запосленог да послодавцу откаже уговор о раду регулисано је и одредбом чл.178. став 1. и 2. важећег Закона о раду ("Сл.гласник РС" бр.24/05). При том, судови су утврдили да тужиљин захтев од 31.08.2003. године није дат под претњом, принудом, под дејством преваре или довођењем у заблуду.

Имајући у виду да тужиљин захтев за престанак радног односа представља израз њене слободне воље, а да законом није ограничен рок у коме послодавац може донети решење о престанку радног односа на основу писменог захтева запосленог, то Врховни суд налази да је побијано решење туженог од 30.07.2005. године правилно донето, применом наведених законских одредаба.

Наводима у ревизији којима се истиче да је тужиља повукла свој захтев за престанак радног односа

оспорава се утврђено чињенично стање, што у поступку по ревизији, према чл.398. став 2. ЗПП, није дозвољено.

На основу чл.405. став 1. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у изреци.

Председник већа-судија

Предраг Трифуновић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

вг